

гия и песимизм, изразени с нежност и топлиота — ето целия Ракитин. Винаги сам, потопен в своите мечти по доброто и красивото в живота, с трогателно простишки слова той говори право на сърдцето. Студенината и отчуждеността на околния свят той не проклина; в своята примиреност и обич той запазва чистотата на своите, никога не приели реален образ, сжнща — вжлшебния мир на самотното сжрдце, което се рве по щастнето в живота.

— — — — —
Светат ме с дивен блян плени
И чужд остана той до мене.

От скржб помрачено лице,
Уста от жажда пресжхнали —
И нивга никой от сжрдце
Да ме утеша и пожали.

Но не проклех света студен,
Сжрдце ми злоба не обхвана —
В желаня и в своя блен
То чисто винаги остана.

(П. Ц. В. стр. 64)